

افغانستان آزاد - آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۰ جولای ۲۰۱۹

"بند قرغه" و جریان "عیاشی" ما!

۵

جمعه- ۲۸ سرطان ۱۳۹۸ - کابل:

۶- در یادداشت امروز خواهم کوشید تا بحثم را با طرح دوسؤال و پاسخ بدانها ادامه دهم: پرسش ها:

الف- با در نظر داشت این که طالب، داعش و سایر انفجاری ها و انتحاری ها- اگر وجود داشته باشد و به منظور فریب مردم و برائت دادن طالب و داعش ابداع نشده باشند- می خواهند بیشترین تلفات را باعث گردند و از آن طریق سایه رعب و وحشت شان را بر همه جای بگسترانند، چرا تا حال اماکنی مانند "بندقرغه" و سایر تجمعات تفریحی از سگ جنگی و کاغذ پران بازی گرفته تا مسابقات ورزشی دیگر مورد تهاجم قرار نداده اند؟؟

ب- بادر نظر داشت تلاشهایی که از جانب امپریالیسم امریکا و شرکاء و ارتجاع منطقه صورت می گیرد، تا طالب را مجدداً بر خلق ما حاکم سازند، سؤالی با دو وجه به وجود می آید. وجه نخست چگونگی برخورد مردم در قبال سیاست های افراطگرایانه باند های طالبی و وجه دوم، برخورد طالب در صورت رسیدن مجدد به قدرت به این تبارزات اخلاق بورژوائی و فرا بورژوائی که از طریق اشغالگران آورده شده و در ذهن میلیونها جوان دختر و پسر ته نشین شده است.

الف - قبل از پرداختن به پاسخ پرسش الف، باید بنویسم که ریشه یابی یک مسأله اجتماعی به معنای جهت دادن یک نیرو به منظور وارد ساختن ضربت نیست و نباید چنان تلقی گردد، بلکه بحث در چنین مسأله و سؤالی می باید به ما نشان دهد که در عقب تمام تحرکات دشمنان خلق ما چه چیزی خود را پنهان نموده که می باید افشاء بگردد. در نتیجه:

الف ۱ - نخستین عاملی که باعث شده است تا حال، فعالیت های تفریحی و تفرجگاه ها از ضربات خونبار و جنایتکار مصون بمانند، سرشت مشترک و تطابق ستراتیژیک بین امپریالیسم امریکا و شرکاء و دولت دست نشانده در یک طرف و نیروهای دست ساخت آنها در وجود طالب و داعش در سوی دیگر است.

یعنی با ایقان به این که امپریالیسم امریکا و شرکاء و نوکران دست ساختش در وجود دولت دست نشانده و مخالفان مسلح طالب و داعش با هر حرکتی- نظامی، سیاسی و اقتصادی و اجتماعی- می خواهند در جهت رسیدن به اهداف چندین بعدی خود دست بیابند، ترتیب انفجار و انتحار در یک فضای ورزشی - تفریحی خواستی را که آنها می خواهند بدان نایل آیند، برآورده نمی سازد.

یعنی وقتی آنها مراکز مذهبی این و یا آن مذهب را آماج حملات شان قرار می دهند، می خواهد تجمع شیعیان باشد در یک حسینیه و یا تجمع پیروان مذهب حنفی باشد در یک هوتل و در اثر آنها صد ها تن را به خاک و خون کشیدن، هدف نهائی کشتن افراد نیست تا قاتل به مثابه یک سادیست از ریختن خون دیگران لذت ببرد، بلکه هدف ایجاد نفاق و شقاق بین مردم و دامن زدن به اختلاف شیعه و سنی است. امری که با تأسف با قرار گرفتن افراد احمق و الاغهای های سیاسی در کنار جواسیس و یکی را به خاطر کشته شدن دیگری مورد حمله قرار دادن، بستری برای تحقق اهداف تجزیه طلبانه استعمار و ارتجاع فراهم می سازد.

و یا وقتی حرکاتی مانند به اصطلاح "جنبش روشنائی"، چهار راهی زنبق و یا تجمعات سیاسی مورد هجوم انتحاری ها قرار می گیرد، روشن است که با انتحار و سایه انتحاری را بر جامعه حاکم ساختن، حاکمیت دست نشانده به نمایندگی از استعمار و ارتجاع می خواهد به مخالفانش بفهماند که حد و حدود دموکراسی اعطائی تا کجاست و آنها نباید از مرز های مجوز، پای فراتر نهند.

در حالی که نه تنها از زدن و ترتیب انفجار چنین مراکزی آن اهداف بر آورده نخواهد شد، بلکه عملاً در تقابل با یکی از اهداف اصلی امپریالیسم و ارتجاع یعنی استحاله فرهنگی مردم از یک باشنده عادی افغانستان به یک پیرو صادق فرهنگ صادراتی غرب امپریالیستی می باشد. امپریالیسم خوب می داند برای دوام حاکمیتش به انسان و انسانهایی در جامعه نیازمند است که بیشتر از خودش غربی و شرقی و با مد روز از همه جهات برابر باشند. فقط در چنین صورتیست که انسان جامعه به جای دیدن مصایب اجتماعی، دقت در مورد آنها و تلاش به خاطر زودن و نابودی آنها، با چسپیدن به فرهنگ غربی و شب روز خود را در داخل منزل و خارج از آن با نکاتی مصروف داشتن، که آن مصروفیت کمترین ضرر و آسیبی به اشغالگران نرساند، می باید بگذرانند. صد ها و هزاران پروگرام تلویزیونی، در واقع امتداد نفوذ فرهنگ برده ساز غرب و سرمایه در داخل منازل و حتا در داخل بستر افراد نیز می باشد.

الف ۲ - دلیل دیگری که تا حال توانسته کمربند انفجاری را از چنین مراکزی دور نگهدارد، سرشت و خاستگاه مشترک گردانندگان چنین تفریحگاه ها با کمربند داران مهمانان "جناب رئیس" یعنی طالب و داعش و سایرین می باشد. یعنی هرگاه خود مهمانان "جناب رئیس" با لباس طالب و داعش و دیگران در سرمایه گذاری این مراکز دست بر تر نداشته باشند، به یقین جهت دوام شغل شان و کسب درآمد بیشتر، به کمربند داران باج می پردازند.

اگر این چنین نباشد و پای باجدهی در میان نباشد، چه شده است که امنیت ضدملی بر تجمع چند زن که گویا برای احقاق شان مبارزه می کنند هجوم می آورد و با تشدد و زور خیمه های آنها را بر می دارد که در تجمعات خطر حملات انفجاری وجود دارد و وزارت داخله اش به کسی اجازه برگزاری یک تظاهرات به خاطر روز کارگر را نمی دهد که تجمعات می توانند هدف حملات انتحاری قرار بگیرند، مگر وقتی با "جم جمات" بند قرغه روبه رو می شوند در آنجا هیچ خطری را احساس نمی کنند، با آن که در آنجا نه از کنترل موتر ها خبری است و نه هم از تفتیش و پالیدن بار و پندک هزاران خانواده.

ادامه دارد